

неке вода, а послѣ захванаха да викатъ и свирятъ подиря ми, като на куче. Това бѣше като „добре дошелъ“ въ Русчукъ“ (гледай сѣщия томъ, стр. 57 и 58). Въ Русчукъ отивалъ съ намѣрение да постѣпи въ турското ислахане, гдѣто споредъ както му казвали, сѣ приемали и българи; но като не го приели, той нощитѣ е прѣкарвалъ на каицитѣ и опустелитѣ развалени на Русчукъ. Слѣдъ туй станжлъ слуга при нѣкои абаджии, гдѣто слѣдъ 6 мѣсеци безплатно слугуване се удостоилъ да стане калфа и да получава 300 гроша годишна платка. Подиръ 2 години промѣнилъ господарѣтъ си, но тоя послѣдний го изгонилъ и Стояновъ се прибралъ при Руссенското читалище „Зора“, гдѣто е билъ посвѣтенъ отъ Н. Обретеневъ въ сѣществуванието на Тайний Револуционенъ Комитетъ, на който и станжлъ членъ. Една година подиръ това той се условилъ за учителъ въ ближно едно село съ пропагандическа цѣль, но като неможалъ да успѣе, скоро напуснжлъ селото и понеже въ Руссе било подозрително да стои, отишжлъ въ с. Сейменъ при желѣзнопѣтната станция на служба; но отъ тамъ съ други другари заминжлъ за Стара-Загора, гдѣто Стамболовъ е организиралъ въстанието, въ което З. Стояновъ е взелъ участие и слѣдъ бѣганията по гори и планини дошжлъ въ Нова-Загора, а отъ тамъ въ Одринъ и намѣрилъ прибѣжище и скривалище на Харманлийската станция при Ради Ивановъ отъ 9 Октомврий 1875 до 1 Мартъ 1876 година, затворенъ въ една стая. Подиръ това дошжлъ въ Пловдивъ като апостолъ въ Панагюрскій въстаннически окръгъ, гдѣто съ Волова, Бенковски и други организирали въстанието и прижтсвувалъ въ историческото *Народно Сѣбрание* на Оборище. Слѣдъ съсипванието на въстанието той съ Бенковски и др. минжли въ Стара-Планина гладни, голи, боси и слѣдъ като били убити Бенковски и О. Кирилла (11 Май 1876 год.) въ околността на Троянъ, останжлъ самъ, то го уловили въ една колиба българи отъ Грънчарскитѣ колиби, които били съ потерата и които искали по невѣжество да се покажатъ по ревностни отъ нея въ услугитѣ си къмъ Турското царство. Слѣдъ туй е билъ влаченъ по затворитѣ въ Троянъ, Ловечъ, Севлиево, Търново, Елена, Сливенъ, Нова-Загора и Пловдивъ, били сѣ го до невѣроятность, унижения, гладъ и пр. Тази си трагически участь, каквато е била участъта и на всички арестовани бунтовници, е жива описана въ неговитѣ *Записки по бжлгарските*